

at indføre i Henseende til Modtagelsen og Forrentningen deraf.

Ordfœrer: Da den høitærede Finantsminister allerede har svaret paa de Bemærkninger, som ere fremførte af den ærede 3die Landsþingsmand for 3die Kredts (Vestfely), skal jeg fatte mig ganske kort i denne Henseende. Naar den ærede Landsþingsmand har villet sammenligne den Forholdsregel, som er truffet af Finantsministeren, ved at forelægge et Lovudkast sigtende til at convertere de istedetfor Creditbeviserne udstedte 5 pCt Obligationer, med, at han da ogsaa kunde være fremkommet med et Forslag med Hensyn til Sparekassemidler, vil jeg i saa Henseende kun tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at ved hñin Forholdsregel har, saavidt jeg skjønner, den høitagtede Finantsminister høvt til Hensigt at befrie Statskassen for den større Udgift, som den høiere Forrentning af bemeldte Gjælb medfører. Jeg skal her ikke gaae ind paa at anstille nogen videre Undersøgelse eller tillade mig nogen videre Bedømmelse af det berørte Lovforslag; det vil naturligvis være forbeholdt senere, naar Lovforslaget kommer fra det andet Thing her til; men jeg skjønner ikke rettere, end at det vel kan tænkes og ogsaa forsvares, at det Lovforslag først fremkommer, hvorved Statens Finants befries for en større Byrde, og at man ikke til samme Tid ogsaa tager under Overveielse at befrie Statskassen for den Gjælb, der forarsager en mindre Udgift, hvilket som bekjendt Sparekassemidlerne gjøre. Jeg kan være ganske enig med den ærede Landsþingsmand i, at de nærværende Forhold bør man ikke tillægge saa stor og afgjørende Vægt, at man slet ikke skulde kunne gaae ind paa at behandle en saadan Sag. Naar han har bemærket, at det ogsaa vilde gjøre sig glædende i mange andre Sager, som staae i Forbindelse med de finantsielle Forhold, da anerkjender jeg heelt vel Rigtigheden af denne Bemærkning, men jeg troer paa den anden Side, at, hvor beklageligt det end er, saa ere vi nu eengang komne i den Stilling med vore finantsielle Forhold og Alt hvad dermed staaer i Forbindelse, at det ikke, førend enten Regjeringen søger at skaffe os ud af denne Uvissheds og Uklarheds

dens Tilstand, eller vi selv tage Initiativet til at fremsthynde en anden Tingenes Tilstand, vil være muligt, med alle de Sager, som staae i Forbindelse med de finantsielle Forhold, at træffe en saadan Ordning, som kan ansees for at være af vedvarende Nytte, og jeg troer, at man med stor Varsomhed, indtil Forholdet er blevet ordnet, skal indlade sig paa at bedømme nogen enkelt Deel af de herhen hørende Forhold. Det er vistnok ganske saaledes, som den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at man gjerne kunde tage Bestemmelser navnlig med Hensyn til Sparekasserne for Kongeriget og den Virksomhed, som de udøve, da de ikke staae i saa nøie og nær Forbindelse med hele det finantsielle Spørgsmaal, som det ved første Diekast kunde synes; men, hvad der virkelig ogsaa her i denne Sag forekommer mig meest at komme i Betragtning, er Frigjørelsen for Statens Finants af en paa dem hvilende Gjælb. Deraf udgjør Sparekassemidlerne ogsaa en Deel, og det er navnlig dette, som jeg ikke ret vel troer saaledes lader sig betragte løst fra de finantsielle Forhold i deres Almindelighed. Jeg kan forøvrigt ikke være saa ganske enig med den meget ærede Finantsminister, naar han mener, at det maaskee kunde have sine store Betænkkeligheder nu, efterat man saalænge har vænnet Sparekasserne til, at Finantserne modtog de Midler, der kom ind deri, at gjøre nogen Forandring i de hidtil bestaaende Forhold. Jeg troer netop, at det, at Sparekasserne nu ere blevne en ældre, en, om jeg saa maa sige, begrundet Institution, maa langt bedre nu end ved Begyndelsen af deres Virksomhed sætte dem istand til at disponere over de Midler, der staae til deres Raadighed, og jeg vil derfor ikke finde saa stor Betænkkelighed ved, naar ellers Forholdene tillade det, at der fra Finantsministerens Side foretages Forandring i saa Henseende.

Det er blevet bemærket af den ærede 1ste Landsþingsmand for 2den Kredts (Østif), at det var af stor Vigtighed for Sparekasserne, at kunne have deres Midler disponible. Jeg maa imidlertid tillade mig i denne Anledning at bemærke, at der, saavidt jeg skjønner, ingen Grund er til at tillægge den Frygt, som den ærede Landsþingsmand nærer, nogen stor Vægt,